

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.73/2021/34. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. évi február hó 01. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2021. május 10. napján kelt 11.B.39/2019/102. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Terhelt1 I. r. vádlott terhére rótt rablás bűntette vonatkozásában mellőzi a társtettesként történő elkövetést.

Terhelt1 I. r. vádlottal szemben mellékbüntetésként 10 (tíz) év közügyektől eltiltást alkalmaz.

Terhelt2 II. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket segítségnyújtás elmulasztása bűntettének (Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés), segítségnyújtás elmulasztása vétségének (Btk. 166. § (1) bekezdés), és bűnpártolás bűntettének (Btk. 282. § (1) bekezdés b) pont) és (3) bekezdés b) pont) minősíti.

Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltást 5 (öt) évre enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2021. november 11. napjáig letartóztatásban, Terhelt2 II. r. vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 50.459,- (Ötvenezer-négyszázötvenkilenc) Ft bűnügyi költségből köteles megfizetni Terhelt1 I. r. vádlott 25.800,- (Huszonötezer-nyolcszáz) Ft-ot, Terhelt2 II. r. vádlott 24.659,- (Huszonnégyezer-hatszázötvenkilenc) Ft-ot a Magyar Államnak.

Indokolás

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 2021. május 10. napján kihirdetett 11.B.39/2019/102. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont], társtettesként elkövetett rablás bűntettében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) és b) pont, (3) bekezdés g) pont] és

életveszélyt okozó testi sértés büntetében [Btk. 164. § (2) bekezdés, (8) bekezdés]. Ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül, mint erőszakos többszörös visszaesőt életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

[2] Terhelt II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében, mint bűnsegédet [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont], és társtettesként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) és b) pont, (3) bekezdés g) pont]. Ezért a II. r. vádlottat halmazati büntetésül 11 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá a törvényszék az eljárás során lefoglalt bűnjelkekről és a bűnjogi költségek viseléséről.

[3] Az elsőfokú ítélet ellen ügyész az I. r. terhelt vonatkozásában téves jogi minősítés, a bűncselekmények vád szerinti minősítése, továbbá a mellékbüntetés alkalmazásának mellőzése, míg a II. r. terhelt javára, a bűncselekmények vád szerinti minősítése és a vele szemben kiszabott büntetés törvényes szintre mérséklése érdekében jelentett be fellebbezést, míg az I. r. vádlott és a védője, valamint a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében élt jogorvoslattal.

[4] A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.343/2019/9-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított formában tartotta fenn, míg a vádlottak és a védők fellebbezését alaptalannak tartotta.

[5] Kifejtette, hogy a törvényszék az eljárása során az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat beszerezte, a tárgyalás anyagává tette. Részletekbe menően vizsgálta a vádlottak vallomásait, a tanúk által elmondottakat, az okirati bizonyítékokat, az igazságügyi orvosszakértői bizonyítás anyagát, feltárta és elemezte az egyes bizonyítékok büntetőjogi felelősség szempontjából meghatározó összefüggéseit, ellentmondásait. Érvelése szerint nem vétett hibát, amikor az I. r. vádlott tagadását, illetve a II. r. vádlott felelősségét vitató, szerepét kisebbiteni kívánó védekezését elvetette, és indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítve bemutatta, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint azonban eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor a Be. 6. § (2) bekezdésében írt rendelkezéssel szemben a vádban nem szereplő, a II. r. vádlott cselekvőségét, büntetőjogi felelősségét, a terhére rótt bűncselekmények minősítését meghatározó tényeket rögzített az ítéleti tényállásban. Az ügyészség a vádiratában a II. r. vádlott terhére passzív, mulasztással megvalósított segítségnyújtás elmulasztását róta, ezzel szemben az ítéleti tényállásban rögzített tények mindkét sértett vonatkozásában aktív, részesi magatartást alapoznak meg. Emiatt az ezzel kapcsolatos megállapításokat mellőzni szükséges az ítéleti tényállásból.

[7] A törvényszék helytállóan vont következtetést a vádlottak büntetőjogi felelősségére, a bűncselekmények minősítése az ítéleti tényállásnak a fent írt hibája miatt túlnyomó részben téves.

[8] A fellebbviteli főügyészség a tanúl sérelmére elkövetett cselekmény jogi minősítését tartalmában törvényesnek, jogi indokolásában azonban tévesnek tartotta. Érvelése szerint tévedett a törvényszék, amikor azt állapította meg, hogy az I. r. vádlott szándéka nem irányult a sértett megölésére. A cselekmény előzményeit, mozzanatait, az objektív és a szubjektív körülményeket elemezve az I. r. vádlott eshetőleges ölési szándékára kell következtetni: az I. r. vádlott az általa korábban már többször alkalmazott módszerrel, gyógyszerrel kevert itallal a sértettet elkábította, a védekezésre képtelenné vált sértettet a II. r. vádlottal követték, majd az I. r. vádlott a feltűnően labilis mozgású sértettet többször, jellemzően a fején, olyan durván bántalmazta, hogy a sértett életveszélyes sérülést szenvedett. Ezt követően az önmentésre képtelen sértett értékeit elvette, majd a késő éjszakai órában, egy kihalt helyen magára

hagyták. Így nem vitatható tény, hogy az I. r. vádlott tevőleges magatartása indította el azt az okfolyamatot, ami szükségszerűen a sértett halálát eredményezte volna. Az I. r. vádlott a cselekmény elkövetését követően azonban külső behatástól mentesen, a II. r. vádlottal közös elhatározás eredményeképpen értesítették a mentőket, és a sértett életét a még időben érkező orvosi ellátás megmentette. Ezáltal az I. r. vádlott aktív és célszerű magatartása megszakította azt a folyamatot, ami szükségszerűen a sértett halálához vezetett volna, így javára a Btk. 10. § (4) bekezdés b) pontja szerinti önkéntes eredményelhárítás megállapítható, ekként cselekménye az (5) bekezdésre figyelemmel életveszélyt okozó testi sértés büntettének, mint maradékcselekménynek minősül, amellyel halmazatban a rablás büntettének a megállapítására is törvényesen került sor. Minderre figyelemmel a jogi indokolásból a [296]-[297] bekezdéseket mellőzni kell.

[9] Rámutatott, hogy a II. r. vádlott mindkét sértett esetében szemtanúja volt az I. r. vádlott bántalmazó magatartásának, észlelte a sértettek ennek nyomán bekövetkező eszméletlen állapotát, azonban nem próbált meg segíteni nekik, nem tett semmit annak érdekében, hogy segítség érkezzon hozzájuk, pedig ez elvárható lett volna tőle, így megvalósította a segítségnyújtás elmulasztásának törvényi tényállását. tanúl sértett papucsának az I. r. vádlottal közös lakóhelyükről történő „eltüntetése” pedig egyértelműen alkalmas volt a büntetőeljárás sikerének befolyásolására, hiszen a papucs egy olyan nyom volt, ami a sértettet az I. r. vádlott személyéhez kapcsolta.

[10] A fellebbviteli főügyészség indítványa szerint a törvényszék által felsorolt büntetéskiszabási körülményekből az I. r. vádlott vonatkozásában mellőzni kell „az eredményelhárítás megkísérlését a mentők értesítésével” enyhítő körülmény felhívását, hiszen az a bűncselekmény minősítésének az alapja, míg a II. r. vádlott vonatkozásában hiányos az enyhítő körülmények köre, nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a II. r. vádlott tárta fel a sértettl sérelmére elkövetett bűncselekményt.

[11] A büntetés kiszabása körében rögzítette, hogy az I. r. vádlott büntetésének kiszabása nem bírói mérlegelés, hanem a törvény szigora, a Btk. 44. § (2) bekezdés a) pontja alapján kötelezően alkalmazandó a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés. Ezzel kapcsolatban a törvényszék pontosan bemutatta azon elítélési adatokat, amelyek alapján a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minősége megállapítható. Ugyanakkor a II. r. vádlott cselekményeinek a vád szerinti minősítése mellett törvénysértő az elsőfokú bíróság által vele szemben kiszabott büntetés, ekként azt az irányadó 4 év 3 hónap középértékből kiindulva, egyebekben az ítéletben helytállóan felsorolt büntetéskiszabási körülményekre tekintettel enyhíteni kell.

[12] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen eljárva a fellebbezésekkel támadott ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, Terhelt2 II. r. vádlott cselekményeit segítségnyújtás elmulasztása büntettének (Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés), segítségnyújtás elmulasztása vétségének (Btk. 166. § (1) bekezdés) és bűnpártolás büntettének (Btk. 282. § (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés b) pont) minősítse. Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában mellőzze a társtettesként történő elkövetést, mellékbüntetésként tiltsa el a közügyek gyakorlásától, Terhelt2 II. r. vádlottat börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélje.

[13] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a nyomozati szakaszban többször került kihallgatásra, először tanúként, majd gyanúsítottként, tanúként tett vallomását a gyanúsítás során is fenntartotta, változtatta, kiegészítette is, illetve többször élt a jogszabály adta azon jogával is, hogy a vallomástételt megtagadta. Kihallgatása a bírói szakban is megtörtént, de mind a nyomozati szakban, mind a bírósági szakban végig tagadta a vádirat szerint terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Az elsőfokon eljáró bíróság nem fogadta el az I. r. vádlott tagadó vallomásait, álláspontja szerint

ugyanis nem bizonyult szavahihetőnek, mivel vallomásait folyamatosan változtatta, kiegészítette.

[14] Rámutatott, hogy a néhai sértett1 sértett sérelmére elkövetett testi sértés és garázdaság miatt a Dunaújvárosi Rendőrkapitányságon folyamatban volt büntetőügy iratai legfeljebb csak azt bizonyítják, hogy a sértett feljelentése alapján Terhelt1 terhelt ellen büntetőeljárás indult, amely ügyben 2017. szeptember 10. napján gyanúsítottként őt ki is hallgatták, a bűncselekmény elkövetését el is ismerte, de azok nem bizonyítják azt, hogy a sértett 2017. szeptember 15. napján sajnálatosan bekövetkezett halálát szándékos emberöléssel Terhelt1 I. r. vádlott okozta volna. Ezzel kapcsolatban előadta azt is, hogy a sértett1 sérelmére elkövetett bűncselekmény kapcsán azért került sor nyomozás elrendelésére, mivel a tanú1 sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán a gyanúsítottként kihallgatott Terhelt2 II. r. vádlott a kihallgatását követően úgy nyilatkozott, hogy 2017. évben szemtanúja volt annak, hogy Terhelt1 I. r. vádlott megölte sértett1et. Ezután a II. r. vádlott az ügyben többször került kihallgatásra, amely kihallgatások során az I. r. vádlottra vonatkozó terhelő vallomásait sokszor megváltoztatta, nem csak az I. r. vádlott vallomásaival, de saját magával is ellentmondásba keveredett, tehát legalább annyira, vagy még jobban minősül szavahihetetlennek, mint az I. r. vádlott, vallomásai ezért minden kétséget kizáró bizonyítékként nem szolgálhatnak, más szemtanú pedig az ügyben nem volt.

[15] Kiemelte továbbá, hogy néhai sértett1 sértettéről egyrészt a 2017. szeptember 10. napján történt bántalmazása, illetőleg halála vonatkozásában 2018. április 4. napján készült igazságügyi orvosszakértői vélemény. A vélemény alapján az volt megállapítható, hogy a 2017. szeptember 10. napján történt bántalmazása következtében milyen sérüléseket szenvedett el, a sérülések pedig a néhai sértett elmondása szerint létrejöttek, de azon bántalmazás és a sértett halála közötti oksági összefüggést a szakértő kizárta. Állítása szerint a boncolást egy kórboncnok végezte, amennyiben haláloki szereppel bíró traumás elváltozást észlelt volna, a boncolást félbeszakította volna, és azonnal jelentette volna a rendőrségnek. A boncolás során megállapítást nyert, hogy a sértettnél szívnagyobbodás és szívelfajulás véleményezhető. Ezzel összefüggésben az antipszichotikus gyógyszer alkohollal történő együttes fogyasztása, illetve egy végrehajtott fojtogatás reflexes szívmegálláshoz vezethet. Ilyen esetekben nem szükséges, hogy a légutakban számottevő folyadék legyen jelen, a tüdők szivacszerű állapota felveti annak lehetőségét, hogy a légutakba valamennyi folyadék kerülhetett. Összességében a sértett halálának okaként a reflexes szívmegállást és nem kizárhatóan a vízbefulladás jelölte meg a szakértő. Ennélfogva álláspontja szerint ez a szakértői vélemény sem felel meg olyan minden kétséget kizáró bizonyítéknak, amely azt bizonyítaná, hogy néhai sértett1 sérelmére az I. r. vádlott követte el a vádirat szerinti emberölés büntetettét.

[16] Hangsúlyozta, hogy a tanú1 sértett sérelmére elkövetett bántalmazás vonatkozásában sincs elegendő bizonyíték arra, hogy a sértett sérüléseit az I. r. vádlott okozta volna. A II. r. vádlott vallomásai a folyamatos változtatások, ellentmondások miatt még csak részben sem vehetők figyelembe, magát az elkövetést kamerafelvételek sem bizonyítják, és nincs olyan tanú, aki a cselekményt látta volna. A tanúként kihallgatott sértett pedig úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik a történetekre, így arra sem tudott választ adni, hogy ki bántotta.

[17] Minderre figyelemmel álláspontja szerint az elsőfokú ítélet indokolása inkább alapszik feltételezéseken, mint kétséget kizáró bizonyítékokon, mivel nincs minden kétséget kizáróan bizonyítva, hogy az I. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményeket elkövette volna, ezért elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokon eljáró bíróság ítéletét változtassa meg, és az I. r. vádlottat az ellene emelt vádak alól bizonyítottság hiányában mentse fel. Másodlagosan, amennyiben a cselekményeket az ítéltábla a vádirat szerinti minősítésekkel bizonyítottanak találná, - annak ellenére, hogy a védelem tisztában van a Btk. 44. § (2)

bekezdés a) pontjában foglaltakkal és azt jogszabályi rendelkezéssel alátámasztva indokolni nem lehetséges - a büntetés enyhítésére tett indítványt.

[18] A II. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában rámutatott, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás a II. r. vádlott tekintetében nem pontos, és jelentős részben olyan cselekményeket ró a II. r. vádlott terhére, melyre minden kétséget kizáró bizonyíték nem merült fel. Nem bizonyított a II. r. vádlott tevőlegessége abban a tekintetben, hogy a sértettl sértett terhére elkövetett bűncselekmény esetén a Leponex gyógyszert tartalmazó sört a II. r. vádlottól vette át az I. r. vádlott, hogy a II. r. vádlott magához vette volna a gyógyszeres sört tartalmazó üveget, és ő tette volna bele a hátizsákba. Szintén tévesnek tartotta azt a megállapítást, miszerint az I. r. vádlott a II. r. vádlott segítségével lökte a sértettet a folyó közepe felé, illetve a holttest folyóba lökésében aktív magatartást tanúsított volna. Nem vitatta, hogy az I. r. vádlottal szemben nem lépett fel ugyan annak érdekében, hogy megakadályozza az I. r. vádlottat a sértett fejének víz alá nyomásában, és a sértett kimenekítésével sem próbálkozott, azonban semmilyen adat, bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a II. r. vádlott tevőlegesen részt vett volna sértettl sértett életének kioltásában.

[19] Álláspontja szerint ugyancsak ez a helyzet a tanúl sértett terhére elkövetett bűncselekmény tekintetében is. A II. r. vádlott határozottan megtagadta az I. r. vádlott felszólítása szerinti magatartás tanúsítását, és a tanúl sértett részére felszolgálandó üdítőbe a II. r. vádlott nem volt hajlandó gyógyszert keverni. Az üdítőt az I. r. vádlott adta a sértett kezébe, azonban arról a II. r. vádlottnak nem volt tényismerete, hogy abba az I. r. vádlott gyógyszert kevert. tanúl bántalmazásában a II. r. vádlott tevőlegesen ugyancsak nem vett részt. Ugyanakkor a sértetthez mentőt hívott az I. r. vádlottal közös megegyezés szerint, azonban sem a sértett bántalmazásában, sem kirablásában a II. r. vádlott semmiféle cselekedetet nem hajtott végre. A feltehetőleg a sértett tulajdonát képező papucsok a vádlottak által lakott lakás ablakából történő kidobása is az I. r. vádlott felszólítására történt.

[20] Ezzel kapcsolatban kifejtette azt is, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlottal való együttélése során rendkívül sok bántalmazást élt át I. r. vádlottól. Az I. r. vádlott nemcsak a II. r. vádlottat, hanem annak 5 éves körüli gyermekét is rendszeresen bántalmazta, és ennek a gyermeket érintő bántalmazásnak az elkerülése érdekében a II. r. vádlott úgy volt kénytelen viselkedni, hogy inkább ő viselte el a bántalmazásokat, a tettelegességet, mintsem a gyereket ériék ezek a támadások, tettelegességek.

[21] Kiemelte, hogy a II. r. vádlott mind a sértettl, mind a tanúl sérelmére elkövetett bűncselekményekben passzív szemlélőként, és semmiképpen nem aktív tevőlegességgel vett részt. Tény, hogy szemtanúja volt a bűncselekményeknek, de a bántalmazástól való félelme, rettegése akadályozta abban, hogy az I. r. vádlott „ellenére” cselekedjen. A tanúl sértettet ért bántalmazás során is csak akkor, és oly módon hívott segítséget, amellyel az I. r. vádlott „egyetértett”, és így módon vált lehetségessé tanúl sértett tekintetében az orvosi beavatkozás.

[22] Minderre figyelemmel egyetértett a fellebbviteli főügyészszeggel a II. r. vádlott bűncselekmények során tanúsított magatartásának megítélése, értékelése, mind pedig a II. r. vádlott cselekményének jogi minősítése tárgyában, így azzal a főügyészszégi érveléssel is, hogy a vádirat szerinti minősítés mellett az elsőfokú bíróság által a II. r. vádlott vonatkozásában kiszabott büntetés törvénysértő. Ennélfogva indítványozta, hogy az ítéltábla - amennyiben a II. r. vádlott felmentésére nem lát lehetőséget - a védenca terhére rótt bűncselekményeket a fellebbviteli főügyészszég indítványának megfelelően minősítse, és a vele szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést lényegesen enyhítse.

[23] A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem helyezett kellő hangsúlyt, és nem értékelte az ügy súlyához képest megfelelő mértékben azt a tényt, miszerint a II. r. vádlott tanúvallomása révén volt lehetősége a nyomozó hatóságnak és a

bíróságnak a sértettl sértett sérelmére az I. r. vádlott által elkövetett kiemelten súlyos bűncselekmény felderítése. Azt a körülményt is kérte figyelembe venni, hogy a II. r. vádlott kiskorú - jelenleg 7 éves - gyermeke részére gyám kirendelésére került sor, aki életkora és egészségi állapota miatt viszonylag rövid ideig tudja ellátni a gyámsággal járó teendőket. Ily módon a II. r. vádlott „belátható időn belül” történő szabadulása lehetővé tenné, hogy a gyermek elkerülje az esetleges ideiglenesen, illetve idegen családban történő elhelyezést.

[24] Terheltl I. r. vádlott beadványaiban az elsőfokú eljárás során előadott védekezését megismételve az ártatlanságát hangsúlyozta, a tanúk ismételt kihallgatását, új igazságügyi pszichiáter és orvosszakértő kirendelését és a vádak alóli felmentését kérte.

[25] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott vonatkozásában túlterjeszkedett a vádon, így az ügyészi indítványban részletezettek szerint kérte helyesbíteni az ítélet tényállását, mellőzve belőle azokat a tényeket, amelyeket a vád nem tartalmaz. Ugyancsak az átiratban kifejtett érvek mentén indítványozta az I. r. vádlott vonatkozásában a tanúl sértett sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán a törvényszék által adott jogi indokolás korrekcióját, továbbá a II. r. vádlottal szemben a vádelv sérelmével kiszabott törvénysértő büntetésnek az enyhítését, és a helyes minősítés szerint irányadó büntetési tételkeret középértékéből kiindulva, attól a II. r. vádlott terhére eltérve megállapítani a szabadságvesztés mértékét.

[26] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésén a fellebbezésének indokolásában kifejtettek alapján az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt, álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok, elsősorban a II. r. vádlott ellentmondásos vallomásai alapján az I. r. vádlott büntetőjogi felelőssége sem a sértettl sértett, sem a tanúl sértett sérelmére megvalósított cselekmények kapcsán kétséget kizáróan nem állapítható meg.

[27] A II. r. vádlott védője perbeszédében a II. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése vonatkozásában csatlakozott a fellebbviteli főügyészséghez, azzal, hogy a bűnpártolás megállapítását mellőzhetőnek ítélte. A büntetés kiszabása körében kiemelte, hogy a II. r. vádlottnak a vallomása volt az, ami a sértettl sérelmére elkövetett bűncselekmény feltáráshoz vezetett, még annak az árán is, hogy ő ezzel saját magát ugyancsak bűncselekmény elkövetésével vádolta. Így olyan mértékű büntetés kiszabására tett indítványt, hogy a II. r. vádlott minél hamarabb a saját nevelésében és a saját gondozásában tudja a kiskorú gyermekét.

[28] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez. Kijelentette, hogy ő ezeket a bűncselekményeket nem követte el, és a felmentését kérte.

[29] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozatot tenni, mindenben egyetértett a védőjével.

[30] A fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörűen, az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a sérelmezett ítéletet. Ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, az eljárás helyességét és az eljárási szabályok megtartását tekintet nélkül arra, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

[31] Az ítéltábla nem észlelt olyan eljárási hibát, hiányosságot, mulasztást - és ilyenre a védelem sem hivatkozott - amely a Be. 608. § (1) bekezdésében, illetve a 609. § (1) bekezdésében rögzítettek szerint az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna. Az I. r. vádlott sérelmesnek tartotta, hogy a bizonyítási indítványait a törvényszék elutasította, ez azonban nem jelent eljárási szabálysértést. Az, hogy az elsőfokú bíróság egyes bizonyítási

indítványokat nem tartott szükségesnek, az eljárás későbbi szakaszában érdemben támadható, illetve rendkívüli jogorvoslat során is sérelmezhető.

[32] A törvényszék az ügy érdemét tekintve is törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le. Kihallgatta a vádlottakat, a tanúkat, meghallgatta a szakértőket, valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett, ekként a terheltek a bizonyítás anyagát megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejezhették, védekezésüket előterjeszthették.

[33] Két egymással szembenálló vallomás van a két vádlott részéről, a bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok fényében azt kellett vizsgálnia, hogy melyik vádlott vallomása az elfogadható.

[34] A II. r. vádlott önmagát és vádlott-társát is terhelő vallomást tett az eljárás során, azt kellett egybevetni az I. r. vádlott tagadó vallomásával, valamint az eljárás során feltárt további bizonyítékokkal. Terhelt II. r. vádlott a sértett sérelmére elkövetett bűncselekményről a tanú sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt indult nyomozás során kezdett el beszélni. Az, hogy ezt bármilyen külső, akár a nyomozó hatóság részéről őt ért nyomásra tette volna, fel sem merülhet, hiszen olyan bűncselekmény elkövetését tárta a nyomozó hatóság elé, amelyről az nem is tudott. sértett holttestére 2017. szeptember 16. napján találtak rá a Duna-dunaújvárosi szakaszán, a halálessettel kapcsolatban pedig közigazgatási eljárás indult, annak szabályai szerint vizsgálták a halál körülményeit, folytatták le a helyszíni szemlét, illetve került sor a holttest hatósági boncolására.

[35] A közigazgatási eljárás során keletkezett iratanyag és a II. r. vádlott későbbi vallomásának, valamint az annak ellenőrzése céljából a büntetőeljárás során beszerzett - és azt egyébként eligazoló - bizonyítékok egybevetése alapján pedig megállapítható, hogy a II. r. vádlott olyan részleteket árult el a vallomásában, amelyről csak olyan személy tudhatott, aki szemtanúja volt az eseményeknek; kezdve attól, hogy a sértett, illetve a vádlottak hány alkalommal és mikor jelentek meg a Dunaújvárosi Rendőrkapitányságon egészen addig, hogy az I. r. vádlott elvette a sértett piros utazótáskáját, és a sértett igazolványait kereste benne, azért, hogy ha megtalálja a holttestet, ne tudják azonosítani, de nem találta. Ez pedig azért kiemelten fontos - és a közigazgatási eljárás anyagával egyező - részlet, mert a sértett táskáját valóban nem találták meg az eljárás során, az igazolványait azonban igen, azok a helyszíni szemle jegyzőkönyve szerint a sértett ruházatának a zsebében voltak.

[36] Emellett a II. r. vádlott vallomása a sértett halálának körülményeit illetően is teljes mértékben megfelleltethető az ügyben beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleménynek. A sértett boncolását kórházi kórboncnok végezte, aki a sértett halálával kapcsolatban nem észlelt idegenkezűsége utaló nyomot, a halál okaként szívnagyobbodást és szívfajulást véleményezett, azonban a II. r. vádlott vallomására figyelemmel az eljárásba bevont igazságügyi szakértő a felmerült új adatok alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az antipszichotikus gyógyszer alkohollal történő együtt fogyasztása, illetve a végrehajtott fojtogatás reflexes szívmegálláshoz vezethetett, amely a sértett halálát okozta. Mindezek alapján pedig az I. r. vádlott magatartása a II. r. vádlott elmondása szerint igazolható.

[37] A II. r. vádlott előadása az I. r. vádlott cselekményének kiváltó okával, annak indokaival kapcsolatban ugyancsak alátámasztható. Rendelkezésre állnak a Dunaújvárosi Rendőrkapitányságon 07030/1567/6/2017. bü. szám alatt folyamatban volt nyomozás iratai, amely alapján feltárható, hogy mit történt sértett sértett és az I. r. és a II. r. vádlottak között, és ezek az előzmények szervesen illeszthetőek a II. r. vádlott által előadottakhoz, sőt, a beléptetési adatok, a vádlotti és a sértetti vallomások egybevetése, valamint a sértett holtteste megtalálásának napja alapján az elsőfokú bíróság még a halál időpontját is meg tudta állapítani. Mindezek alapján pedig a másodfokú bíróság megítélése szerint is okszerűen vetette el a törvényszék az I. r. vádlott vallomását, és alapította az ítéleti tényállás 1.

pontjában foglaltakat a II. r. vádlott vallomására, hiszen azt az egyes részleteket illetően a rendelkezésre álló, – az elsőfokú bíróság által kimerítően bemutatott és logikai hibáktól mentesen elemzett – bizonyítékok mindenben alátámasztották.

[38] Ugyanez a helyzet a 2. tényállási pontot illetően, az I. r. és a II. r. vádlottak tanúl sértett bántalmazásával kapcsolatban egymással szöges ellentétben álló vallomásokat tettek, ugyanakkor az előző tényállási ponthoz képest jóval szélesebb bizonyítékhalmoz alapján lehet állást foglalni az I. r. és a II. r. vádlott előadásai között.

[39] tanúl sértettet a mentőszolgálat munkatársai találták meg a bántalmazás helyszínén, majd kórházba szállították, ahol a megfelelő orvosi ellátásban részesült. Így rendelkezésre áll a tapasztalt sérülésekkel és az ellátásával kapcsolatos orvosi iratanyag, de orvosszakértői vélemény is beszerzésre került az elszenvedett sérülések, azok keletkezési mechanizmusa, a sértett vérében talált gyógyszerek, azok mennyisége, emberre gyakorolt hatása vonatkozásában. Mindezek a bizonyítékok pedig a II. r. vádlott előadását támasztották alá: a sértettet számtalan, közepes és nagy erejű, ütésből vagy rúgásból eredeztethető erőbehatás érte, amely a II-es csigolya törését, mindkét fül, az arc és rágóízület területének nyílt sebzését, a szemhéj és a szemkörüli terület nyílt sebt, továbbá agyvizenyő kialakulását eredményezte. Emellett a sértett szervezetében Rivotril és Leponex gyógyszerek hatóanyagát mutatták ki, amely a szakértői vélemény szerint valóban jelentősen csökkentették a sértett védekezési képességét, azok hatására tompultak a reflexei és a környezeti hatások felfogásának képessége. A szakértő rámutatott arra is, hogy a sértett korábban fentanil tartalmú, illetőleg midazolam tartalmú gyógyszeres kezelésben részesült, mely hatóanyagok nem voltak kimutathatóak sértett szervezetében, a nála kimutatott hatóanyagok egyértelműen az I. r. vádlottnak felírt Rivotril, illetve a testvéreinek felírt Leponex nevű gyógyszerek összetevői.

[40] Objektív bizonyítékok alapján a sértett és a vádlottak mozgása is rekonstruálható, a térfigyelő kamerák felvételei egyértelműen alátámasztják a sértett, valamint a II. r. vádlott előadását, miszerint az I. r. vádlottal közösen hagyták el a vádlottak lakását. Emellett a kamerafelvételek alapján térben és időben szűk körre leszűkíthető a sértett bántalmazásának helye és ideje is, továbbá megállapítható az is, hogy ekkor más, kívül álló személy nem tartózkodott a közelben, azaz más elkövető személye kizárható, és a II. r. vádlott előadása alapján az I. r. vádlott volt a bántalmazó.

[41] A helyszíni szemle adatai alapján a II. r. vádlott által említett rablás is igazolható, de e körben tanúk is tettek nyilatkozatot, a meghallgatott rendőrök, mentősök, illetve a sértetti hozzátartozók is nyilatkozta arról, hogy ki mit talált, látott, tapasztalt a sértett értéktárgyait illetően.

[42] Mindezek mellett tanúl sértett is tudott felidézni dolgokat az aznap este történetekkel kapcsolatban, bár magára a bántalmazásra nem emlékezett, de nyilatkozott arról, hogy aznap hol volt, kivel volt, mit csinált. A vallomásával kapcsolatban kiemelendő az is, hogy amiben biztos volt, azt elmondta, amiben viszont nem, azt jelezte, és nem mondott el semmi olyat egyik vádlottat illetően sem, amelyre nem emlékezett biztosan, hiszen más, egyébként tanúként szintén kihallgatott rokonainak is ugyanúgy mondta el a vele történeteket, mint amikor tanúvallomást tett.

[43] Minderre figyelemmel az általa közölt, hitelesként elfogadandó adatokat kellett összehasonlítani az I. r. vádlott tagadó és a II. r. vádlott feltáró jellegű vallomásával, és az egyéb, objektív bizonyítékok fényében a másodfokú bíróság álláspontja szerint helyes az elsőfokú bíróság döntése, hogy az ítéleti tényállás megállapítása során az I. r. vádlott vallomását - miután azt a bizonyítékok rendre megcáfolták - el kell vetni. Ezzel kapcsolatban a törvényszék értékelte azt is, hogy mind az I. r., mind a II. r. vádlott több alkalommal számos ponton változtatott a vallomásán, ezeket az elsőfokú bíróság részletesen elemezte, egybevetette egymással, illetve a további bizonyítékokkal is, és amiket mindezek alapján – a

törvényes vád keretein belül – megállapított, azt az ítéltábla is megalapozottnak és helyesnek találta. Emiatt az I. r. vádlottnak új igazságügyi szakértők kirendelésére, illetve a tanúk ismételt kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványait az ítéltábla elutasította.

[44] Egyetértett azonban az ítéltábla mind az ügyészség, mind pedig a II. r. vádlott védőjének azon felvetésével, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott büntetőjogi felelősségének elbírálása során a vádon túlterjeszkedett. A vádemelést megelőzően az ügyész kezeli, értelmezi és elemzi a bizonyítékokat, ő dönt arról, hogy a bizonyítékok alapján kivel szemben és milyen bűncselekmények miatt emel vádat. Az ebben megnyilvánuló döntéséhez a bíróság kötve van, ha nincs vádkiterjesztés, a vádiratban leírt bűncselekményen kívül olyan további cselekményeket nem bírálhat el, amelyet a vád nem tartalmaz, még akkor sem, ha másként lát, értékkel dolgokat, mozzanatokat, magatartásokat, eseményeket. Az elsőfokú bíróság azonban ezt a Be. 6. § (2) bekezdésében rögzített, alapelvi szintű szabályt megszegte, amikor olyan magatartásokat is megállapított elsősorban a II. r. vádlott terhére, amelyek nem képezték a vád tárgyát. Ekként a törvényszéknek az általa egyébként helyesen elfogadott és értékelt bizonyítékok alapján tett további olyan, a vádlottak cselekvőségét érintő megállapításai, amelyek nem képezték a törvényes vád részét, az eljárási törvény fenti rendelkezésébe ütköznek, ezért azt mellőzni kell a tényállásból. Észlelte az ítéltábla azt is, hogy az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pontban az I. r. vádlottat érintően a 2017. szeptember 10. napján történetekkel kapcsolatban olyan megállapításokat is tett, amelyek lényeges mértékben térnek el a bíróság korábbi, jogerős határozatában már megállapított tényektől, ezért azok is korrekcióra szorulnak.

[45] Mindezek alapján az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával, a Be. 6. § (2) bekezdésében írt rendelkezésekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint kiegészíti, illetve helyesbíti:

- a mellőzi a [30] bekezdésből a „melyet II. r. vádlott vett magához és betette a nála lévő hátizsákba”, a [33] bekezdésből az „I. r. vádlott átvette a II. r. vádlottól”, a [35] bekezdésből „a II. r. vádlott segítségével” szövegrészeket, a [32] bekezdést, a [36] bekezdést az utolsó mondat kivételével, és helyette azt rögzíti, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlott ölési cselekményének szemtanúja volt, észlelte előzetesen a sértett nyugtatóval kevert sörrel történő megítatását, s emiatt kialakuló öntudatlan állapotát, de mindezek ellenére nem lépett fel az I. r. vádlottal szemben, nem akadályozta meg az I. r. vádlottat a sértett fejének víz alá nyomásában, nem próbálta a sértettet a vízből kimenekíteni, avagy külső segítséget hívni.

- mellőzi az [50] bekezdést, továbbá a [47] bekezdésből, hogy „a vádlottak ekkor a sértett üdítőjébe gyógyszereket kevertek” szövegrészt, helyette azt rögzíti, hogy az I. r. vádlott keverte bele a gyógyszert a sértett italába, valamint, hogy a mentőegység eredménytelen távozását követően a II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy az eszméletlenre vert, a kihalt park eldugott zugában fekvő sértettnek esélye sincs más módon az egészségügyi ellátásra, ennek ellenére a helyzetbe belenyugodva távozott a helyszínről.

- az [53] bekezdést kiegészíti azzal, hogy bár a vádlottaknál volt mobiltelefon, azért a telefonfülkéből telefonáltak, hogy a segélyhívás során a valódi személyük a későbbiek során rejtve maradjon.

- az ítélet [21]-[22] bekezdéseit mellőzi, helyette - a Dunaújvárosi Járásbíróság I.Bpk.19/2019/2. számú jogerős büntetővégzésében megállapított tényállással egyezően - azt rögzíti, hogy 2017. szeptember 10. napján 10 óra 45 perc körüli időben a Település1-i Nemzeti Dohánybolt közelében a Település1-i Egyetem parkjában Terhelt1 szóváltásba keveredett néhai sértett1-fel. A szóváltás során Terhelt1 vádlott néhai sértett1-et egy esetben arcon ütötte, majd a földre kerülő sértett1-et több alkalommal a fején megrúgta. Néhai sértett1 sértett a vádlott bántalmazása következtében a homlok, az arctájék és az orr hámfosztását,

valamint a bal szemkörnyék zúzódását szenvedte el, melynek büntetőjogi gyógytartama 8 napon belüli, súlyosabb sérülés veszélye nem állt fenn. A vádlott forgalmas helyen, délelőtti órákban tanúsított személy elleni erőszakos magatartása alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást és riadalmat keltsen.

- mellőzi továbbá a [24] bekezdés utolsó mondatát is.

[46] Ezekkel a kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt, eltérő tényállás megállapítására, és a vádlottak felmentésére kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárás törvény szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[47] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és az I. r. vádlott vonatkozásában a bűncselekmények minősítése is nagyrészt törvényes, a II. r. vádlott esetében azonban – a vádon túlterjeszkedés miatt – törvénysértő, míg a jogi indokolása a 2. tényállási pontban leírt bűncselekmények vonatkozásában téves.

[48] Az ítéltábla a tanúl sértett sérelmére elkövetett bűncselekmények minősítésével kapcsolatban teljes mértékben egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal. Az I. r. vádlott abból a célból kevert a sértett narancsos üdítőjébe Rivotril és Leponex gyógyszereket, hogy az attól elkábult és védekezésre képtelen állapotba kerülő sértettől az értékeit megszerezze. Utóbb azonban I. r. vádlott e célból erőszakot is alkalmazott a sértettel szemben, a bántalmazás helye, ereje és módja alapján pedig - miután a sértettet számtalan, közepes és nagy erejű, ütésből, illetve rúgásból eredeztethető erőbehatás érte, amely a II-es csigolya törését, mindkét fül, az arc és rágóízület területének nyílt sebzését, a szemhéj és a szemkörüli terület nyílt sebt, továbbá agyvizenyő kialakulását eredményezte - az I. r. vádlott eshetőlegesen ölési szándékára lehet következtetést vonni, a 3/2013. Büntető jogegységi határozat I/2. pontjában kifejtettekre figyelemmel, a tárgyi tényezők ilyen túlsúlya alapján.

[49] Vitathatatlan azonban az is, hogy bár nem azonnal és nem a saját nevükben, de a későbbiek során az I. r. és a II. r. vádlott minden külső kényszer nélkül, saját belső meggyőződésük és elhatározásuk alapján mentőt hívtak a sértetthez, amely a Btk. 10. § (4) bekezdés b) pontja szerinti önkéntes eredményelhárításnak tekintendő, figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott bántalmazása következtében a sértett halála is bekövetkezett volna, és az oda vezető okfolyamatot az I. r., majd a II. r. vádlott segítségkérése szakította meg. Ugyanakkor a Btk. 10. § (5) bekezdése alapján a terheltek a maradékbűncselekményért felelősséggel tartoznak, amely az I. r. vádlott esetében a Btk. 365. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés g) pontja szerinti rablás büntette, és vele halmazatban a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette, azzal, hogy a rablási cselekményt az I. r. vádlott – miután a II. r. vádlottal szemben az ügyész ezen cselekmény vonatkozásában nem is emelt vádat – tettesként követte el. A II. r. vádlott szemtanúja volt az I. r. vádlott magatartásának, észlelte, hogy annak következtében a sértett eszméletlen állapotba kerül, ennek ellenére nem nyújtott tőle elvárható segítséget a sértettnek, a nála lévő mobiltelefonnal nem hívott azonnal mentőt a magatehetetlen, az I. r. vádlott által súlyosan bántalmazott sértetthez, így magatartásával megvalósította a Btk. 166. § (1) bekezdés szerinti segítségnyújtás elmulasztása vétségének törvényi tényállását. tanúl sértett papucsának az I. r. vádlottal közös lakóhelyükről történő „eltüntetése” pedig a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerinti bűnpártolás büntetetének minősül, miután az egyértelműen alkalmas volt a büntetőeljárás sikerének befolyásolására, hiszen a papucs olyan nyom volt, ami a sértettet az I. r. vádlott személyéhez kapcsolta.

[50] Az 1. tényállási pont kapcsán az I. r. vádlott vonatkozásában helyes a bűncselekmény minősítése és a törvényszék ezzel kapcsolatos jogi indokolása is, az I. r. vádlott egyenes

szándékkal, előre kitervelten, aljas indokból követte el ölési cselekményét. A II. r. vádlott mindezt végignézte, látta, hogy a sértett az I. r. vádlott által kínált sörtől elkábul, majd a magatehetetlen sértettet az I. r. vádlott a Dunába vonszolja, ahol az elkábított sértett fejét a víz alá nyomta, ennek ellenére nem nyújtott segítséget a sértettnek, ezen magatartása pedig a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntetnének minősül.

[51] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is nagyrészt helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság. Mellőzi azonban az enyhítő körülmények közül az I. r. vádlott vonatkozásában az eredményelhárítás megkísérlését, mint enyhítő körülmény felhívását, miután azt nemcsak megkísérelte, hanem eredménnyel is járt, és amely ezáltal a terhére megállapított bűncselekmények minősítésének az alapját is képezte. A II. r. vádlott vonatkozásában nyomatékos enyhítő körülmény, hogy ő tárta fel a sértettl sérelmére elkövetett bűncselekményt, amellyel egyébként önmagát is bűncselekmény elkövetésével vádolta, a tanúl sérelmére elkövetett bűncselekmény vonatkozásában pedig az eredményelhárítás megkísérlésével szemben az az enyhítő körülmény, hogy utóbb mégis értesítette a mentőket.

[52] A büntetés kiszabása körében leszögezendő, hogy az emberi élet védelme a büntetőjog kiemelt célját jelenti. Ez jelenik meg az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó, a Btk. Általános Részében rögzített szabályozásban is: az erőszakos többszörös visszaesővel szemben az erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítést megalapozó bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a kétszeresére emelkedik. Ha a büntetési tétel így felemelt felső határa a húsz évet meghaladná, vagy a törvény szerint a bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető, az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kell kiszabni, azzal, hogy az elkövető nem bocsátható feltételes szabadságra. Ezek kogens szabályok, a törvény szigora, ilyen esetben bírói mérlegelésnek nincs helye. Az elsőfokú bíróság pontosan rögzítette ítéletében, hogy melyek az I. r. vádlott azon korábbi elítélései, amelyek alapján erőszakos többszörös visszaesőnek minősül, és amelyek alapján vele szemben a Btk. 90. § (2) bekezdése alapján életfogytig tartó szabadságvesztést kell kiszabni, amelyből a vádlott a Btk. 44. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem bocsátható feltétele szabadságra; a törvényszék e tekintetben kifogástalan indokolást adott, a büntetés enyhítésére törvényi lehetőség sincs. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság – holott annak törvényi feltételei fennállnak – az I. r. vádlottal szemben nem alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetést, és ennek indokát sem adta. Az I. r. vádlott azonban az általa elkövetett bűncselekmények jellegére figyelemmel nyilvánvalóan méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért az ítéltábla attól a Btk. 61-62. §-a szerint a büntetés mértékéhez igazodóan a maximális mértékben eltiltotta.

[53] A II. r. vádlott vonatkozásában a kiegészített bűnösségi körülmények mellett figyelemmel kell lenni arra is, hogy a terhére megállapított bűncselekmények minősítésének megváltoztatása folytán a vele szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke törvénysértő. A helyes minősítés mellett a II. r. vádlottal szemben a Btk. 81. § (3) bekezdésében írt halmazati szabályokra figyelemmel egy évtől hét év hat hónapig terjedő szabadságvesztés szabható ki, a büntetés középértéke pedig 4 év 3 hónap. Mindezek alapján az ítéltábla álláspontja szerint a II. r. vádlottal szemben a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, különösen a társadalom védelmét kellően szolgáló, a büntetési tétel középértékét meghaladó mértékű szabadságvesztés kiszabása, és ehhez igazodó tartamú mellékbüntetés alkalmazása indokolt. A másodfokú bíróság megítélése szerint az így kiszabott 4 év 6 hónap szabadságvesztés, azzal, hogy a szabadságvesztés - melynek végrehajtási fokozata a megváltoztatott minősítésre is figyelemmel a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtön - és az 5 év közügyektől

eltiltás mellékbüntetés tetтарыos, megfelel a büntetэskiszabási kőrőlményeknek és alkalmas a büntetési célok elérésére.

[54] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Székesfehérvári Tőrvényszék 11.B.39/2019/102. számú ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit, miután azok törvényesek voltak, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[55] Az ítéltábla a letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[56] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védők díjával kapcsolatban felmerőlt bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és annak megfizetésére a Be. 574. § (1) és (3) bekezdésére figyelemmel a felmerülés arányában a vádlottakat kötelezte.

Győr, 2022. február 01.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Tőrvényszék 11.B.39/2019/102. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőssé vált.

Győr, 2022. február 1.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke